

Maranatha Mare

Juni 2016

Jaargang 43 No 5

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Zwijg, mijn ziel

*“Nee, ik ben stil geworden, ik heb mijn ziel tot rust gebracht.
Als een kind op de arm van zijn moeder, als een kind is mijn ziel in mij.”
Psalm 131:2*

*Zwijg, mijn ziel, wees stil.
Luister wat God zegt.
Hij heeft zeker iets
voor je weggelegd.
Elke dag een woord
geeft je leven zin.
Zo ga jij met Hem
hier de hemel in.*

*Zwijg, mijn ziel, wees stil
als de stormwind woedt.
Luister in jezelf
tot je God ontmoet
en je binnenin
weer de vreugd ervaart,
dat Hij Zij geheim
aan jou openbaart.*

*Zwijg, mijn ziel, wees stil
in je tranendal.
Boven wacht de berg
waar je komen zal,
weg van elk rumoer,
zoals Hij het wil.
Luister naar Zijn stem.
Zwijg, mijn ziel, wees stil!*

Frits Deubel

Overgenomen uit “Levenskracht” Gedichten

Mare Juni 2016 / 2

Ook in de onveiligste levensomstandigheden zijn we geborgen bij God, worden we verzorgd.

Blijf mij nabij

Wanneer het leven moeilijk is, voelt het vaak als een doodbestaan. Je bent er nog, je leeft, maar niets is meer de moeite waard. Je gaat maar door omdat het niet anders kan, maar je hebt er geen plezier meer in, er is geen energie over.

Lijden, ellende en verdriet kunnen het leven leegmaken van betekenis en vreugde. Voor de oorlogen ging het goed in Europa – met de economie, politiek en de kunst. Er was een geest van optimisme en idealisme. Met de beide oorlogen veranderde dit. In zo 'n wereld wilden sommige mensen geen kinderen meer inbrengen. Anderen konden niet meer in God geloven. De oorlogen maakten het leven leeg.

Zo kan het ook zijn in het leven van een individu. Met ellenden als ziekte, oud en afhankelijk worden, de dood van een geliefde, een ongeluk, het verliezen van werk, geen werk te kunnen vinden kan het leven leeg worden. Met Jezus ging het niet anders. Soms was hij succesvol, stond op tegen zijn critici, hielp mensen, werd daarvoor bedankt. Maar toen het leven moeilijk werd, verdwenen de aanhangers en vrienden. Een vol leven werd leeg en eenzaam. Wanneer mensen het moeilijk hebben in het leven en het gevoel van leegte hen overweldigt, voelt het vaak alsof God afwezig is: 'mijn God, mijn God waarom hebt U mij verlaten,' citeerde Jezus de woorden van de Psalmist.

Zegt Paulus: het is een voorrecht om God te mogen dienen, niet alleen door het geloof, maar ook door lijden heen. Geloof is om te vertrouwen. Typisch betekent vertrouwen voor ons: weten, vasthouden aan de hoop dat God zal zorgen en voorzien. Zijn we veilig en geborgen, kan van ons loyaliteit, dienst, gehoorzaamheid verwacht worden. Maar als niet, kunnen we blijven geloven, God trouw en loyaal blijven aan en God blijven dienen? Kunnen we blijven bidden?

Volgens Paulus is het een *voorrecht* om God ook deur lijden en verdriet heen te dienen. Vertrouwen op God (geloof) is een sterke band die ons aan God bindt. Wie juist in moeilijke tijden aan God blijven vasthouden hebben een volwassen geloof ontwikkeld. Juist in leeg worden van menselijke dingen, wordt vol zijn in God duidelijker zichtbaar en voelbaar. Als al die onbelangrijke dingen van ons aardse bestaan, wat wij dachten ons gelukkig zou maken, zich onbetrouwbaar bewezen hebben, ons in de steek hebben gelaten, dan is God er steeds. Vast en zeker. Tegenwoordig. Troostend door de Geest.

Gods zorg is niet altijd hoe we verwachten dat dit zou zijn. Soms gaat 'zorg' niet om 'beter maken', 'gezond worden', 'moeilijkheden wegnemen' opdat alles weer kan zijn zoals het was. In de moeilijkste levensomstandigheden is het Gods tegenwoordigheid die de menselijke eenzaamheid doorbreekt. Je bent niet alleen.

Om ook in tijden van verlatenheid, bitterheid of woede met God te kunnen spreken, recht te zeggen wat in je hart is, is een manier waarop God zorgt, liefheeft, accepteert. Om die genade in alles, ook in ellende en moeilijkheid te mogen ontvangen, is een voorrecht.

Daarom verliezen we de moed niet. Ook in de onveiligste levensomstandigheden zijn we geborgen bij God, worden we verzorgd.

Daarop mogen we rekenen.

Daarin ligt onze hoop.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Wij willen graag in onze gedachten en gebeden denken aan de mensen in onze gemeente en belangstellenden die in de lappenmand zijn of te maken hebben met ouder worden en de gevolgen daarvan : Mike en Rina Knoester, Dick en Janny van den Eijkel, Ria Prins, Wilma Strydom en Diets Hiddema.

Amanda Knoester was in een motor ongeluk en heeft zware blessuren opgelopen aan haar been. Wij denken aan Amanda en Nick en het jonge gezin.

Wij hebben afscheid moeten nemen van Thea de Jong, een medewerkster van de Koffieclub en vriendin van onze gemeente en ook Hilda Gross, een tante van Marco van Wieringen.

Ruud Anema is op 11 mei in Maastricht overleden. Ruud en haar man Paul waren heel lang deel van onze kerk en activiteiten.

Richard Steinmann schreef de volgende over haar in memoriam:

Wij hebben Ruud Anema-Aalders de laatste 15 jaren van haar leven in Zuid Afrika gekend.

Op het eerste gezicht zou men slechts onder de indruk kunnen zijn van deze elegante, statige, goed geklede, mooi gecoiffeerde dame die vol vertrouwen haar entree maakte als zij door het middenpad schreed naar haar vaste plaats op een van de voorste rijen van de Nederlandssprekende Maranatha Kerk in Parktown, Johannesburg. Zij was een regelmatige kerkganger en deed met plezier mee en droeg bij aan de verschillende evenementen, projecten en sociale activiteiten.

Haar positieve houding, energie en enthousiasme voor het leven stonden garant dat zij welke beperking, tegenslag of gezondheidsproblemen dan ook, het hoofd kon bieden. Ze zag erop toe dat ze altijd een goede verstandhouding had met de professionele en ondersteunende mensen, inclusief artsen, zakenpartners en haar gekozen vrienden – die allen noodzakelijk zijn voor een oudere vrouw die op zichzelf woont.

Ze had een ruime vriendenkring en reageerde hartelijk en met warmte op elk nieuw gezicht van haar gezindte. Mijn vrouw Linda en ik waren vereerd dat we als goede vrienden van Ruud werden beschouwd, en hoewel bedroefd door haar overlijden, weten dat zijn nu te ruste is zonder pijn en ongemak.

Ruud hield er van om gasten groots te ontvangen in haar eigen huis, altijd gelardeerd met prachtige verse bloemen.

Het was een prettig gebeuren om van haar uitstekend voorbereide lekkernijen en heerlijke maaltijden te genieten, die ze gracieus zou opdienen aan haar genode gasten aan haar fraai gedekte tafel.

Mare Juni 2016 / 4

Ook in de onveiligste levensomstandigheden zijn we geborgen bij God, worden we verzorgd.

Ze speelde graag bridge en had weinig geduld met een roekeloze speller, maar zou altijd het spel genoegzaam beëindigen, meestal als de winnaar!

Evenzo, als een zakenvrouw, was ze vol zelfvertrouwen in haar omgang met zakenpartners en klanten en was welbekend en graag gezien bij de dames voor haar cosmetica, lotions en antiouderdom crèmes onder de naam Ruud Aalders Skin Care Products.

Ze gaf vrijelijk van haar tijd, vrijgevendheid en gastvrijheid. Ze had een flair om zich stipt te houden aan afgesproken tijd en liet me eens een half uur buiten wachten als een les in punctualiteit!

Ruud laat ons met herinneringen achter van de vele hoofdstukken van haar leven die we bevoorrecht waren te delen.

RUST IN VREDE.

Richard en Linda Steinmann.

'Slow down' : Rustig aan volgens Douwe en volgens de psalmen

Het songfestival was dinsdagavond (*Eurovisie Songfestival 10 mei, halve finale*) trending topic, net zoals de hashtag #douwebob. Het lied dat Douwe Bob ten gehore bracht ligt goed in het gehoor. Het is ook een lied waarvan de tekst tot nadenken stemt.

Het is een beschrijving van de samenleving

Direct de eerste zin stemt al tot nadenken. Ik ga nergens heen en ik ga snel. Deze zin typeert precies onze samenleving. Iedereen is druk in de weer en snelt zich haastig overal en nergens naar toe. Het lied beschrijft hiermee een rusteloze samenleving.

Blijkbaar is Douwe Bob zich hiervan bewust, want hij raadt zichzelf aan om een plek te vinden en te rusten. Even weg uit het jachtige bestaan en de tijd nemen om het hoofd neer te leggen. Want de samenleving maakt slapeloos.

Tegelijk wordt dit niet als de ultieme oplossing ervaren. Want elke morgen begint het weer van voor af aan en komt het jachtige bestaan hard aan. Het is angst en leegte waardoor het dagelijkse leven bepaald wordt.

Kalm aan

Hoeveel mensen zullen zich in deze woorden herkennen? Ze willen leven, maar worden geleefd. Ze willen invulling geven aan het leven, maar worden iedere dag geconfronteerd met de leegte ervan. Is er een manier om hier aan te ontsnappen?

In het lied wordt deze vraag gesteld. De vraag om hulp uit dit gehaaste leven omdat er het gevoel is op een dwaalweg beland te zijn. Is het mogelijk om uit dit jachtige bestaan te ontsnappen? Is er iemand die helpen kan?

Een antwoord op deze vraag treffen we in het lied aan. Een antwoord dat zowel simpel als effectief lijkt te zijn. Doe maar kalm aan, zo klinkt het. Slow down. Als je niet meer verder kunt is dit het beste dat je kunt doen.

Nog even wordt er tegengesputterd. De vraag wordt gesteld of het lukt om te leren kalm aan te doen. Ook lijkt er twijfel te zijn over deze methode. Want alles wat hij

doet, lijkt hem geen rust te geven. Maar opnieuw klinkt het antwoord. Doe maar kalm aan. Het gaat je lukken en het zal je rust geven.

Maatschappelijk probleem

Het goede aan de songtekst is dat het betrekking heeft op een maatschappelijk probleem en dat hierdoor mensen bewust worden van het jachtige en lege leven. Het antwoord is niet meer dan logisch. Het leven krijgt meer inhoud wanneer er rust is. Dan is er namelijk de mogelijkheid om te genieten. Het is prima te vergelijken met iemand die met een racetempo door een natuurgebied fietst of dit kalm aan doet.

Tegelijk geeft genot niet de ultieme levensvervulling. Ook een kalm leven dat slechts uit is op genot is feitelijk leeg. Persoonlijk kan ik meer met het antwoord dat een ander lied mij aanreikt. Dan denk ik aan Psalm 42. Een soortgelijk onderwerp komt aan de orde in dit lied. Onder andere in de volgende regels: "Zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!" en "Wat buigt u zich neer, mijn ziel, en bent u onrustig in mij?". In dit lied wordt niet geadviseerd om kalm aan te doen, maar om het vertrouwen op de Heere God te stellen. De Heere, die hemel en aarde gemaakt heeft en ons mensen geschapen heeft en die in Zijn Zoon Jezus Christus ons rust voor de ziel wil geven. Zoek de invulling van het leven eens bij Hem!

Ds. Jan Holtslag

Gastblogger ds. Jan Holtslag, is predikant van de Hervormde Gemeente Giessenburg.

Blog: jholtslag.blogspot.nl

Twitter: @dsHoltslag

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/slow-down/>

Werken tot in eeuwigheid : Coach en trainer Paul Donders vertelt

Of het nu straatarme jongeren uit Zuid-Afrikaanse sloppenwijken zijn, of rijke topmensen uit het Nederlandse bedrijfsleven: coach, trainer, adviseur en schrijver Paul Donders (58) begeleidt ieder mens met dezelfde passie. "Doorwerken tot m'n 75e, dat is mijn ideaal."

"Weet je waar ik echt de kriebels van krijg? Als ik iemand hoor zeggen: 'Ik ga fulltime voor de Heer werken,' of: 'Je hebt pas een echte roeping als je voorganger wordt.'"

Paul – blauwe trui, blauwe broek en blauwe schoenen – zegt het ergens halverwege het gesprek, in zijn woonkamer in Hoornaar. "Dat getuigt van een hoogst ongezonde manier van denken. Of je nu verpleegkundige, bankdirecteur, huisvrouw of voorganger bent: iedereen die wat werk betreft op z'n plek zit, z'n roeping volgt en God erin betreft, werkt voor de Heer. Ook als straatveger kun je 'fulltime voor de Heer' werken."

Evangelische hippies

Pas via een omweg vond Paul zijn eigen levensroeping. Van jongs af aan wilde hij arts worden, zoals zijn vader. Maar op z'n 16e veranderde dit, onverwacht. "Dat is best een gek verhaal," grijnst Paul. "Ik kom uit een oude, katholieke familie en zat destijds

op een katholieke middelbare school in Venlo, waar wij woonden. Het was de tijd van de Jesus People-beweging: een soort evangelische hippies, met lange haren en baarden. Op een dag kwamen zij hun getuigenis geven op mijn katholieke middelbare school. Hun passie voor Jezus en het Evangelie sprak mij enorm aan. Met drie vrienden ben ik daarom kort daarna naar Den Haag gegaan, waar ze jarenlang hun thuisbasis hadden. Daar ben ik tot geloof gekomen. Ik ben altijd katholiek gebleven, maar met een duidelijk evangelische inslag.”

Midden in de rosse buurt

Via een uitwisselingsprogramma van de Jesus People kwam Paul na zijn eindexamen in Duitsland terecht. Daar trok hij, 19 jaar oud, in bij de Missionsgemeinschaft Jesus Leute. “Een christelijke stadsgemeenschap van de Jesus People in Dortmund, midden in de rosse buurt. We woonden en leefden er samen met een bonte mix van christenen uit verschillende kerken en sterk uiteenlopende maatschappelijke standen. De helft bestond uit intellectuele, succesvolle mensen, de anderen kwamen uit de rafelranden van de samenleving, zoals ex-junks. Dat was een zeer interessante, leerzame ervaring voor me. We waren allemaal betrokken bij evangeliewerk en sociale hulpprojecten.”

Hoewel de Jesus People benadrukten dat ‘gewoon het Evangelie verkondigen’ veel belangrijker was dan studeren, wilde Paul in Duitsland een vervolgstudie doen. “Maar ja, medicijnen zou zeven jaar duren. Ik gaf mijn langgekoesterde droom om arts te worden op en koos voor de vierjarige studie architectuur.” Lachend: “Ik geloofde destijds oprecht dat het véél christelijker was om niet zolang te studeren!”

Zes maanden naar Hawaï

Na zijn studie, die hem uitstekend beviel, werkte Paul acht jaar lang als architect in Duitsland. Hij ontwierp onder meer kerken, fabrieken en woningen. Inmiddels was hij getrouwd met zijn Nederlandse jeugdliefde Sylvia, met wie hij drie kinderen zou krijgen (twee zoons en een dochter) én gaf hij leiding aan de Jesus People-stadsgemeenschap in Dortmund. “Het was een heel hectische periode, en in 1986 vonden Sylvia en ik het hoog tijd ons te bezinnen op onze toekomst. We besloten zes maanden naar Hawaï te gaan: geen slechte plek voor een sabbatical.”

De eerste drie maanden studeerde hij daar leiderschap en communicatie aan de universiteit, en de laatste drie maanden werkte hij. “Tijdens onze sabbatical besloot ik mijn carrière als architect af te bouwen: voortaan wilde ik mensen gaan trainen en coachen.” Terug in Duitsland, richtte hij in 1987 met twee goede vrienden (een predikant en een softwareprogrammeur) xband op, een bedrijf dat mensen en organisaties wil helpen zich verder te ontwikkelen.

Een hele omschakeling voor een architect.

“Zelf heb ik dat niet zo ervaren. Werken met mensen vond ik altijd al leuker en interessanter dan werken met gebouwen. En als leider van de stadsgemeenschap in Dortmund had ik al een aantal jaren ervaring opgedaan met mensen, organisatie en

communicatie. Dat sprak me enorm aan. En het trainen zat ook in mijn DNA via de kant van mijn moeder, die uit een geslacht van leraren komt.”

Heel veel voldoening

Wat als klein bedrijfje in Duitsland begon, groeide uit tot een succesvolle, internationale onderneming: xband is nu in tien landen vertegenwoordigd, met in totaal 120 coaches, trainers en consultants. Naast CEO van xband Nederland is Paul bestuursvoorzitter van xband International. Elk land waar xband is gevestigd, bezoekt hij minimaal één keer per jaar (Zuid-Afrika – de jongste en enige niet-Europese loot aan de stam – zelfs vijf keer).

Veel mensen worstelen met het vinden van een gezonde balans tussen werk en privé. Hoe doe jij dat?

“Ik beweer niet dat ik het helemaal goed doe, hoor, maar mij heeft het onder andere geholpen dat ik duidelijke grenzen stel. Voorheen was ik vaak ook op zaterdag nog aan het werk. Toen we ons in 1998 als gezin en als bedrijf in Nederland vestigden, besepte ik dat ik dingen anders moest aanpakken. Ik besloot voortaan maximaal negen zaterdagen per jaar te werken, waardoor ik 43 vrije weekenden heb. Klanten vinden het soms heel vervelend, maar ik heb die afspraak met mijn gezin en daar houd ik me aan. Dus dat helpt me: grenzen stellen, om ruimte te hebben voor mijn gezin.”

Heb je ook stilte nodig, om je batterijen op te laden en nieuwe inspiratie en ideeën op te doen?

“Absoluut. Eén keer per week wil ik echt tijd voor mezelf, anderhalf à twee uur. Bij voorkeur buiten, in de natuur. Wat dat betreft wonen we hier prachtig. Sporten is voor mij trouwens ook heerlijk ontspannend, én goed voor mijn rug. In 1996 werd ik gevelde door een dubbele, inoperabele rughernia: op een dag kon ik letterlijk mijn bed niet meer uitkomen. Dankzij medicijnen en therapie ging dat gelukkig snel weer beter. Na die tijd hebben we als gezin besloten samen een sport te gaan beoefenen. Dat werd klimmen. Sindsdien doe ik dat twee keer per week, in Nieuwegein. Fantastisch! Het is een heel symmetrische sport, waarbij je alle spiergroepen aanspreekt. Dankzij het klimmen heb ik nooit meer last van mijn rug. Mijn vrouw en onze twee zoons doen het ook; mijn dochter koos voor paardrijden. Onze zoons zijn zelfs nationaal jeugdkampioen geworden toen ze 13 en 17 waren; ze klimmen nog steeds op zeer hoog niveau.”

Bij de F'jes op het voetbalveld

Mopperen massa's Nederlanders bij de gedachte dat ze na hun 65e 'door moeten werken', zo niet Paul Donders. “Doorwerken tot m'n 75e, dat is mijn ideaal. Mensen en organisaties naar een hoger niveau tillen, spreken en schrijven, reizen: mijn werk geeft me ontzettend veel voldoening. Ik doe iets waar mijn hart nog steeds sneller van gaat kloppen, en daar krijg ik energie van.”

Veel mensen zien reikhalzend uit naar hun pensioen.

“Jazeker. Vaak zijn dat mensen die hun werk wel leuk vinden, maar een baan hebben die misschien toch niet helemaal bij ze past. Of ze hebben werk waar je moe van wordt, ook lichamelijk. Of ze hebben hobby’s en nevenactiviteiten die ze eigenlijk veel leuker vinden dan waar ze voor worden betaald. Ik ken bijvoorbeeld goede bedrijfsleiders die nóg beter zijn als ze op zaterdag bij de F’jes op het voetbalveld staan. Daar komt hun echte passie naar boven. Maar als je passie heel dicht op je werk zit of er zelfs mee samenvalt, dan ben je helemaal op je plek.”

Juist als je werk je passie is, kunnen moeilijke momenten extra pijnlijk zijn. Wat was de zwaarste beslissing in jouw carrière?

Paul (zelden om woorden verlegen) denkt een paar tellen diep na. “Pfff... De moeilijkste beslissing... Ik vind het altijd héél moeilijk om iemand te ontslaan. Dat heb ik een aantal keren moeten doen.”

Waarom vind je dat zo moeilijk?

“Omdat ik een echte ‘bemoediger’ ben; ik wil mensen er zo lang mogelijk bij houden. Dus ik vind het moeilijk, maar wel heel belangrijk. Als je nooit werknemers ontslaat die niet goed functioneren, ben je er mede schuldig aan dat collega’s lijden onder het feit dat iemand op de verkeerde plek zit. Wat ik trouwens óók moeilijk vind, is als ik in organisaties word geconfronteerd met conflicten waarbij de ruziënde partijen niet tot een oplossing willen komen. Daar kun je als buitenstaander niks aan doen. Dat accepteren, vind ik lastig.”

Staat je vrouw er wel achter dat jij nog zo lang door wilt werken?

“Sylvia steunt me van harte. Zelf werkt ze, sinds we in 1998 terugkwamen in Nederland, niet meer fulltime. Ze is nu twee dagen per week vrijwilliger op school. Verder begeleidt ze een jeugdgroep en is ze volop betrokken bij de Alpha-cursussen in onze kerk. Ze vindt het heerlijk om niet meer voor geld te hoeven werken – dus dat mag ik doen. En het leuke is: we genieten er allebei van.”

Alle emoties

Een van de mooie dingen van zijn vak, zegt hij, zijn de vaak diepe gesprekken die hij met allerlei professionals en leidinggevenden voert. “Ik ben natuurlijk geen psycholoog, al zijn er raakvlakken met de psychologie. In de veiligheid van een goed gesprek durven mensen hun verleden onder ogen te zien. Want daar kijken we altijd naar: waar komt iemand vandaan, waar staat hij nu en naar welk volgende niveau kan hij toegroeien?”

In jouw boekje ‘Veerkracht’ stuitte ik op dit zinnetje: ‘Er bestaat geen mens zonder zijn eigen, unieke gebrokenheid.’ Daarop kan jij dus geen uitzondering zijn.

Paul knikt. “Dat klopt. Die gebrokenheid heeft in mijn geval te maken met het feit dat ik nog maar 17 was op het moment dat mijn vader, die al 63 was toen ik werd geboren, overleed. Ik had een geweldige vader, maar hij ging wel dood. Dat heeft veel impact op me gehad. Pas rond m’n 20e kwamen al die emoties naar buiten, in een goed gesprek met mensen van Jeugd met een Opdracht. Zo draagt iedereen dingen mee. Henri Nouwen zegt dat je jouw gebrokenheid moet omarmen. Als je ertegen

vecht, verlies je het, want je kun het niet ongedaan maken. Denk aan een sterfgeval, of echtscheiding. Ik ben nu zelf iets ouder en coach veel mensen tussen de 50 en de 65, allemaal directeuren en bestuurders. Dat zijn mensen die hun gebrokenheid hebben. Allemaal. Dat ziet je alleen niet altijd aan de buitenkant. En toch komt dat in gesprekken vaak boven water. Soms kunnen ze daar éindelijk met iemand over praten. Ik ben dankbaar dat ik hen daarin verder kan helpen: hoe kunnen ze die gebrokenheid in de volgende fase van hun leven omarmen? Je kijkt samen naar de toekomst, maar gaat voorbij aan het verleden. Ik voel me bevoorrecht dat ik hen daarin mag begeleiden.”

Plotseling overleden

Doorwerken tot z'n 75e: Paul beseft dat het 'Deo Volente' is. "Het hele leven is genade. Afgelopen september kreeg ik tijdens een training een verbijsterend bericht: een heel goede vriend van me, tevens partner in ons bedrijf, was plotseling overleden. Ik kon het niet bevatten. Nog maar 60 jaar oud. Gezond, 38 jaar getrouwd, drie kinderen, vijf kleinkinderen... Het gebeurde in Sri Lanka, waar hij een groep leerkrachten trainde. Een super gelukkige man, in drie minuten tijd overleden! Een maand lang ben ik echt moe geweest van alle emoties die zijn overlijden met zich meebracht. Dat is ook een realiteit: je hebt het leven niet in de hand. Maar... zolang je het leven en de gezondheid hebt, ben je verantwoordelijk voor de tijd die je gegeven wordt. Het leven op aarde is een voorbereiding op het hiernamaals. Daar gaat het verder.”

Verwacht je dat jij ook op de nieuwe aarde zult werken?

“Gegarandeerd.”

Je hoeft in ieder geval geen mensen – of engelen – te coachen of te trainen, lijkt mij.

Wat zou jij 'straks' moeten doen?

Paul glimlacht en haalt zijn schouders op. "Geen idee, eerlijk gezegd. Maar Jesaja zegt ergens dat het Koninkrijk van de Zoon van God nooit een einde zal hebben in zijn uitbreiding. Dus als het Koninkrijk in de eeuwigheid alsmaar doorgaat, moet daar van alles en nog wat te doen zijn. Het is heus niet zo van: Hij is klaar met scheppen, en straks roepen we duizenden jaren achter elkaar 'Halleluja'. Ik denk, met eerbied gesproken, dat Hij daar ook niet blij van wordt. God heeft ons naar Zijn beeld gemaakt en Hij is een Schepper die nooit ophoudt met werken. En wij dus ook niet.”

Levensmotto

“Mijn levensmotto is: ‘Dankbaarheid is een van de meest intelligente vormen van communicatie.’ Dankbaarheid vind ik ontzettend belangrijk, een levensstijl. Ik zie dingen waar ik dankbaar voor ben, en die benoem ik ook.”

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/werken-tot-in-eeuwigheid/>

God Works In Mysterious Ways

Author Unknown

It was an unusually cold day for the month of May. Spring had arrived and everything was alive with color. But a cold front from the North had brought winter's chill back to Indiana. I sat, with two friends, in the picture window of a quaint restaurant just off the corner of the town-square. The food and the company were both especially good that day.

As we talked, my attention was drawn outside, across the street. There, walking into town was a man who appeared to be carrying all his worldly goods on his back. He was carrying, a well-worn sign that read, "I will work for food."

My heart sank. I brought him to the attention of my friends and noticed that others around us had stopped eating to focus on him. Heads moved in a mixture of sadness and disbelief. We continued with our meal, but his image lingered in my mind. We finished our meal and went our separate ways.

I had errands to do and quickly set out to accomplish them. I glanced toward the town square, looking somewhat halfheartedly for the strange visitor. I was fearful, knowing that seeing him again would call some response. I drove through town and saw nothing of him. I made some purchases at a store and got back in my car.

Deep within me, the Spirit of God kept speaking to me: "Don't go back to the office until you've at least driven once more around the square." And so, with some hesitancy, I headed back into town. As I turned the square's third corner, I saw him. He was standing on the steps of the storefront church, going through his sack. I stopped and looked, feeling both compelled to speak to him, yet wanting to drive on. The empty parking space on the corner seemed to be a sign from God: an invitation to park. I pulled in, got out and approached the town's newest visitor. "Looking for the pastor?" I asked. "Not really," he replied, "just resting."

"Have you eaten today?" "Oh, I ate something early this morning."

"Would you like to have lunch with me?"

"Do you have some work I could do for you?"

"No work," I replied. "I commute here to work from the city, but I would like to take you to lunch."

"Sure," he replied with a smile.

As he began to gather his things, I asked some surface questions. "Where are you headed?"

"St. Louis."

"Where you from?" "Oh, all over; mostly Florida."

"How long you been walking?"

"Fourteen years," came the reply.

I knew I had met someone unusual. We sat across from each other in the same restaurant I had left earlier. His face was weathered slightly beyond his 38 years. His eyes were dark yet clear, and he spoke with an eloquence and articulation that was

startling. He removed his jacket to reveal a bright red T-shirt that said, "Jesus is The Never Ending Story."

Then Daniel's story began to unfold. He had seen rough times early in life. He'd made some wrong choices and reaped the consequences. Fourteen years earlier, while backpacking across the country, he had stopped on the beach in Daytona.

He tried to hire on with some men who were putting up a large tent and some equipment. A concert, he thought. He was hired, but the tent would not house a concert but revival services, and in those services he saw life more clearly.

He gave his life over to God. "Nothing's been the same since," he said, "I felt the Lord telling me to keep walking, and so I did, some 14 years now."

"Ever think of stopping?" I asked.

"Oh, once in a while, when it seems to get the best of me.

But God has given me this calling.

I give out Bibles.

That's what's in my sack. I work to buy food and Bibles, and I give them out when His Spirit leads."

I sat amazed. My homeless friend was not homeless. He was on a mission and lived this way by choice. The question burned inside for a moment and then I asked:

"What's it like?"

"What?"

"To walk into a town carrying all your things on your back and to show your sign?"

"Oh, it was humiliating at first. People would stare and make comments.

Once someone tossed a piece of half-eaten bread and made a gesture that certainly didn't make me feel welcome. But then it became humbling to realize that God was using me to touch lives and change people's concepts of other folks like me."

My concept was changing, too. We finished our dessert and gathered his things. Just outside the door, he paused. He turned to me and said, "Come, Ye blessed of my Father, and inherit the kingdom I've prepared for you. For when I was hungry you gave me food, when I was thirsty you gave me drink, a stranger and you took me in."

I felt as if we were on holy ground.

"Could you use another Bible?" I asked.

He said he preferred a certain translation. It traveled well and was not too heavy. It was also his personal favorite. "I've read through it 14 times," he said. "I'm not sure we've got one of those, but let's stop by our church and see."

I was able to find my new friend a Bible that would do well, and he seemed very grateful.

"Where you headed from here?"

"Well, I found this little map on the back of this amusement park coupon."

"Are you hoping to hire on there for a while?"

"No, I just figure I should go there. I figure someone under that star right there needs a Bible, so that's where I'm going next." He smiled, and the warmth of his spirit radiated the sincerity of his mission.

I drove him back to the town-square where we'd met two hours earlier, and as we drove, it started raining. We parked and unloaded his things.

Would you sign my autograph book?" he asked.

"I like to keep messages from folks I meet."

I wrote in his little book that his commitment to his calling had touched my life. I encouraged him to stay strong. And I left him with a verse of scripture from Jeremiah, "I know the plans I have for you," declared the Lord, "plans to prosper you and not to harm you. Plans to give you a future and a hope."

"Thanks, man," he said. "I know we just met and we're really just strangers, but I love you."

"I know," I said, "I love you, too."

"The Lord is good."

"Yes, He is. How long has it been since someone hugged you?" I asked.

"A long time," he replied.

And so on the busy street corner in the drizzling rain, my new friend and I embraced, and I felt deep inside that I had been changed. He put his things on his back, smiled his winning smile and said, "See you in the New Jerusalem."

"I'll be there!" was my reply.

He began his journey again. He headed away with his sign dangling from his bed roll and pack of Bibles. He stopped, turned and said, "When you see something that makes you think of me, will you pray for me?"

"You bet," I shouted back, "God bless."

"God bless." And that was the last I saw of him. Late that evening as I left my office, the wind blew strong. The cold front had settled hard upon the town. I bundled up and hurried to my car. As I sat back and reached for the emergency brake, I saw them... a pair of well-worn brown work gloves neatly laid over the length of the handle. I picked them up and thought of my friend and wondered if his hands would stay warm that night without them. I remembered his words: "If you see something that makes you think of me, will you pray for me?"

Today his gloves lie on my desk in my office. They help me to see the world and its people in a new way, and they help me remember those two hours with my unique friend and to pray for his ministry.

"See you in the New Jerusalem," he said.

Yes, Daniel, I know I will.

<http://www.inspire21.com/stories/faithstories/godworks>

Agenda juni 2016		
zondag 5	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 7	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 9	17h30	FINCOM
zondag 12	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 14	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 16 Jeugddag	10h00-16h00	Uitstapje naar dierentuin Jeugdkerkgroep
zondag 19 Vadersdag	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Avondmaal
dinsdag 21	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 23	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noorden – Rieneke Boer 011 704 3602
zondag 26	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 28	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 3 juli	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer

Mare Juni 2016 / 14

Ook in de onveiligste levensomstandigheden zijn we geborgen bij God, worden we verzorgd.

Dienstrooster juni 2016				
	5 juni	12 juni Koffiedrinken	19 juni Avondmaal	26 juni
1	F vd Kuil	C Reinten	E de Jong	HR Kettner
2	E de Jong	KJ Leeuw	F vd Kuil	T van Wyk
3	HR Kettner	D Kruger	R Boer	N Knoester
4	M Letterie	W Strydom	M Letterie	A Knoester
5	L Dibb	A Knoester	HR Kettner	A Basson
6			J de Jong	
7			D Kruger	
Begroeting	P Reinten	W Kruger	M Letterie	I Pol
Bloemen	HR Kettner	S Reinten	E Reinten	I Pol
Koffie		R Boer M Letterie		

Verjaardagen juni 2016		
zondag 5 juni	Wijnand Andeweg	082 556 3769
maandag 6 juni	Monique Schutte	084 713 7725
dinsdag 7 juni	Ellen van der Kuil	083 626 3272
woensdag 8 juni	Wanda Groenewald	071 362 6976
woensdag 8 juni	Jur Koning	011 973 1091
zaterdag 11 juni	Andrea van der Kuil	073 785 4689
dinsdag 14 juni	Clyde Groenewald	071 362 7005
vrijdag 17 juni	Ria Prins	079 185 2186
zaterdag 18 juni	Wilbie Bakkers	011 902 4340
zaterdag 18 juni	Amanda Knoester	082 501 7556
zaterdag 18 juni	Wilma Mandelstam	083 231 4862
zondag 19 juni	Charlotte Reinten	083 441 2141
donderdag 23 juni	Jennifer Bianchi	082 461 3428
zondag 26 juni	Carolina Strydom	086 186 9030
woensdag 29 juni	Riaan Knoester	082 501 7556
donderdag 30 juni	Eddie de Jong	074 120 4101

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 081 493 9756 translations@telkomsa.net